

на сваки начин. А затим да буде погубљен.

Али док битка још није завршена, док још теку дани нашег земаљског живота, имамо срећну наду и шансу да постанемо учесници у заиста великој победи. А за то је потребно само да изаберемо за свог војсковођу Истину и да идемо за Њом на свим путевима свог срца. И премда ће овај живот бити тежи од виртуелног, он ће зато бити Прави. А у животу је управо то – главно.

Наравно, ја нисам против интернета. И сам га користим. И кад завршим с писањем овог текста вероватно ћу га електронском поштом послати у редакцију, али... Схватам да виртуелни живот може и треба да буде само део мог правог живота, и притом мали део. Али то још није све. Испоставља се да овим малим делом треба да

рећи, треба да користи интернет како би служио Богу и људима, а не да дозволи интернету да га користи у борби против Бога и људи. Интернет је одлично помагало у правом животу! Пре свега као информатор, приручник, библиотека, и наравно, као средство за комуникацију. Али ништа више од тога... Уверен сам у то да нам је пре прикључивања на интернет потребна молитва.

Има ли тајни у овоме? Да, и оне су једноставне. Треба да заволимо тескобу и тугу и бол, који се појављују онда кад почињемо да ограничавамо своје тело – односно телесног човека са свим његовим «страстима и похотама», јер чим почнемо да се одричемо свега оног слатког и о чему маштамо, на шта смо навикли, – одмах почињу бол и туга. Управо у томе је тајна, што не треба бежати од овог бола, већ

Кад лажов мисли да стоји на врхунцу свога успеха, тада, уствари стоји на граници своје пропасти. Кад говориш лажно о себи, ти сам знаш да лажеш. Када, пак, говориш лаж о другом човеку, тај човек зна да ти лажеш. То је један сведок против тебе. И ти знаш да лажеш против њега.

Може ли неко устати против истине и остати некажњен?

Ништа лажније нема од лажи, ништа неуспешније, ништа дрскије, ништа луђе.

свешти владика Николај

умем да управљам, иначе ће он почети да управља мноме, па ће овај мали део постајати све већи, док ме потпуно не прогута и не учини робом. Односно, у виртуелном свету онај рат о којем смо говорили, – рат за људску душу – не престаје, и свако ко улази у информациони свет треба то да има на уму и да се бори како треба. Тачније, једноставније гово-

га треба завоleti као спасоносну и светлу одећу, обуће се у њега и чак га завоleti, ма како чудно то звучало. Јер управо после овог бола тела које ограничава, следи неизрецива радост душе, која ступа у духовну област послушања Богу. И то нису измишљотине, нису неке бајке. А свако онај ко то жели, може да искуси и сам..

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - Раслабљеног
св. муч. Сава стратилат, преп. Јелисавета
свети Сава Ердeљски, св. свештеноченик Бранко
Јн. 5, 1 – 15, зач. 14; Дай. 9, 32 – 42., зч. 23.

прејодобни Јусџин Нови Ђелијски **НА НЕДЕЉУ РАСЛАБЉЕНОГ**

У Српској земљи колико Витезда? Острог – ето једна Витезда; Свети Наум Охридски – ето друга Витезда; Свети Јоаникије Девички – трећа Витезда; Прохор Пчињски – четврта, Витезда; (многе) светиње у Српској земљи – све Витезда до Витезда. Све исцељује болесника за болесником. Да, свака Црква Христова, сваки храм Његов то је Витезда: исцељује болести, од свих болести, најстрашније болести, најужасније и најстрашније болести.

Кад се зацари грех он рађа смрт. Шта је страшније од смрти? А ето, ми у гресима живимо. Човече, ти сам себи и спремаш смрт негујући свој грех! Устани против греха! То је твој убица, не варај себе. Један грех не даје мира души, ни тајне радости и сладости. Увек после кашичице меда сручи чашу отрова, чашу смрти у душу. А Господ је дошао у овај свет, Све-

милостиви Господ, да нас исцели од смрти исцеливши нас од греха. И ти кад се бориш против свога греха, ти се бориш и хрвеш против свог највећег непријатеља, хрваш се са смрћу, са највећим непријатељем рода људског, и ту ти даје силе и снаге Господ Христос. Да, победивши грех, ти уствари побеђујеш смрт, побеђујеш ђавола, побеђујеш пакао. Немамо изговора ја и ти, немамо изговора ако смо у гресима, немамо изговора ако смо болесни душом. Грех је болест, сваки грех је болест.

Господ хода од срца до срца, од мог до твог срца, и шапуће теби и мени и пита: Хоћеш да будеш здрав? Ја нећу на силу да будем твој добротвор. Хоћеш ли да будеш здрав? – Да, Господе, потребно је рећи. Како ћеш то рећи Господу? – Вером, верујући у Њега, покајањем, молитвом, свим тим подизати (се) вапијући Господу: Да, Господе, хоћу исце-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

ли ме! А Црква сваки дан слави по неколико Светитеља и сваки од њих тог дана, када се слави, влада нашим душама, влада Црквом Христовом, и ако му се обратиш, гле, он је готов да те исцели. А ти завапи молитвом: Хоћу, Светитељу Божји, исцели ме! Грех твој ће побећи од тебе. Твој одговор је покајање: Хоћу, Господе. Због слабости своје, ето падам често у исти грех. Ти си рекао у Еванђељу своје да опрашташ безброј пута, кад си рекао да се седам пута у току дана опрашта ономе који дође са речима: „Кајем се“.

Господ пита кроз свако звоњење звона: Да ли хоћеш да будеш здрав? Црква – то је ратиште, то је бојиште, бојише на коме се бори човек против греха, смрти, ђавола, и спасава себе од њих силом Христовом. Немој никада малаксати, немој рећи: Господ то мени учинити неће. Гле, ти знаш за болесника који тридесет осам година болује и Господ га исцељује. И колико таквих болесника, хиљаде и хиљаде, милиони и милиона до данашњег дана. Шта је велико пред Господом Христом? Вера моја и твоја. То је велико пред Њим. Сетите се у Еванђељу Господа Христа, да се ничему код нас људи није дивио као великој вери. Великој вери се Господ дивио код човека, јер то је највећа сила која човека спа-

сава од греха, спасава од смрти. Та сила сједињује са Богом, а одваја од ђавола. Црква и дању и ноћу зове мене и тебе: Хоћеш да будеш здрав? Ти одговарај разним еванђељским врлинама: молитвом, бдењем, постом, милосрђем. – Да, Господе, хоћу, исцели ме!

Или, захватиле те страшне помисли нечисте, ужасне. Душа твоја је (далеко) од Бога, од Христа, јер нечисте помисли, када се зацарују у души, претварају се у страшна демонска дела, и ти постајеш поданик пакла. Остаје оно што велики духовници, велики Светитељи препоручују: одбацуј сваку нечисту мисао која јуриша на тебе, нечисту жељу одмах избаци, не разговарај с њима, не општи с њима, отерај их молитвом, отерај их уздахом, сузом, плачем, метанијом, читањем, само не дај да се нечисте мисли и жеље задржавају у твоме срцу. Ти ћеш се борити против греха, стећи ћеш навик умирења, кротости, милосрђа. Труди се да сваку еванђељску врлину претвориш у навик. Молитва нек ти постане навика, најмилија навика. Када молитва постане навика, онда ће грех, а нарочито навика на грех, бежати од тебе, ослабљеност ће умрети и неће моћи да се одржи пред сиљном и моћном еванђељском молитвом.

јереј Димитрије Шишкин

ИНТЕРНЕТ, СТРАШНИ СУД И ВЕЧНОСТ

Шта је савремени рат? Ево, чујте. Сваког дана на стотине милиона људи у целом свету – и деце, и младића, и жена, и мужева – седи испред монитора и игра се рата у његовим различитим модификацијама. Сатима. И апсолутно их је немогуће одвојити од ове забаве. «Играње рата» је, наравно, услован појам, али се неки заиста

воде други, колико год је то могуће неприметан и тајни рат. Који изазива распад.

Дакле, све оне стотине милиона људи различитог пола, година и карактера, који сате проводе на интернету, изгледају себи као учесници у великим догађајима, победама и открићима, а заправо су људи уморних,

Живот Цркве јесте непрестано путовање; изгнанство, излазак из нашег дома и наших сродних веза, напредак, Пасха, прелазак. Све древно је присутно сада, и оно што ће доћи је већ виђено. Напредујемо од незнања ка знању, али се наше знање чини малим. Тако, крећемо се иза знања; у незнање, незнање више од било ког знања. Напредујемо од порока ка врлини. И ту се незаустављамо. Циљ није задобијање врлина, као што су добре навике овога света – тако да нас смрт затекне „врлинским“ када дође до нас. Циљ врлине у оквиру Цркве јесте да доведе човека до унижења које привлачи благодат, и створи човека надахнутог Духом, Духоносцем, Христоносцем, богом по благодати. И човек налази себе изван смрти, чак и док носи тело и кости.

архимандрит Василије Ивирионски

играју рата и чини им се да су брутални и непобедиви војници; други се баве мање милитаризованим стварима, али је главно да су заузети. Противнику је то главно. Зато што је у току рат за људске душе, а за непријатеља је главно да веже душу, да је закупи нечим што је бескорисно за вечност и да је тако погуби без иједног хица. Овде меци уопште нису потребни, зато што смрт тела ради истине, ради одбране правде, смрт, условно говорећи, од злог метка – оваква смрт човекову душу чини учесником у највишој истини и духовном блаженству, а управо то је оно што наши непријатељи ни пошто не желе да дозволе. И они

измождених лица, црвених очију, погрбљени људи који данима и ноћима непокретно седе испред информативних идола. И онај ко влада овим идолима побеђује људе без иједног хица. Чини их беспосличарима који ни за шта нису способни, који су умислили да су, ако не господари судбине, у сваком случају људи који живе разноврсно и богато. Живот ових људи је отрован маглом, опседнутошћу, духовним сном, који им извесно време даје слатке снове, али стварност, која је паралелна сну, у међувремену постаје све мрачнија и безизлазнија. Зато што је у питању рат. И његов циљ је да се непријатељ учини неспособним